

כא א ב מ"י פ"ו מ"ל
נזירות הלכה ו:
כב ג מ"י פ"ב שם הל'
לא סגן לאין רמנ:

פ"ה הרא"ש

נטמא בסוף מאה יכול יחא
סותר לו הכל אבל ל' יום
סותר כדורשין בפ"ק
דמכ"ב ביום מלאת ימי נזרו
התורה אמרה ביום מלאת
תן לו ימי נזרו ותחייבהו
קראי צריכי דאי לא כתיב
אלא ביום מלאת הוה
אמינא היום ק' ואי שויה
יום הבאת קרבנותיו קרי
יום מלאת כמו ובמלאת
ימי טהרה דמכ"ב גבי
אלא ביום מלאת הוה
סותר הכל ח"ל והימים
הראשונים ואי לא כתיב
אלא והימים הראשונים
הוה אמינא נטמא ביום הדין
לא יסתר כלום ח"ל ביום
מלאת: הל"ן ימים דנפק חד
ומתחילי חרי. ר"ת דהכי
פוכיעא ליה מי אמרתי כי
הכי דבימים אחרונים לא
בעי' אלא שיש עוד עליו
נזירי' ימים הכי נמי בימים
הראשונים לא בעי' אלא
שיהא עליו נזירותי' ימים
והיינו דמפיק חד ועייל
תרי או דלמא דומיא
דאחרונים לזמרי בעי'
שיהא עליו יום א' שלם.
דיום אחרון של נזירי' שלם
הוא דמכ"ב קרבנותיו ביום
שאתה השלמת נזירי'
ואפ"ה אם ביום ל' (נטמא)
כל זמן שלא הבא לא
פסקה נזירי' אף באשון בעי'
יום א' שלם והיינו דנפק
ב' ומתחילי ב' א"ל יפלו
כתיב דמשמע נפילה כל
דהו: ואצטרף למכבב כל
ימים ואצטרף למכבב
יפלו. דהוה מצי למכבב
וקוש רישו חיי הוה
מלכד הימים הראשונים:
דהו אמנא אפילו חד.
(כמ"ק) דפילו נפילה כל
דהו משמע: "מנ"ן" מי
שנזירי' מרובה יתרו מל'
יום ואח"כ בא לארץ
להביא קרבנותיו: ב"ש
אומרים [נזיר] ל' יום
דקטינן ליה למנות נזירות
טהרה: ובהי' סביר דקטינן
ליה להשלים כל נזיר
דמחשבינן ליה כאלו נזיר
בבית הקברות. ואינו עובר
משום כל תאחר יריש כח
ביר חכמים לעיקור דבר מן
התורה בשב ואל תעשה:
קתני וירשא ב"ש אומרים
וכו'. לא הוה צריך למימר
כן דאירישא קיימינן אלא
דרש"י: נזירי' משה: (ה"ג)
דב"ש סביר ארץ העמים
משום איריא גזר. דאפילו
נכנס לה כשידה חיבה
ומגדל טמא שהחמירו על
ארץ העמים לטמא אף
האירי ולא כרין טומאת
מח. הלכך אין טומאת
כטומאת מח ודי ב"ל יום.
וכי' סביר משום גושה
גזר כרין מאהיל על הגוש
ואם נכנס כשידה חיבה
ומגדל טהור הלכך טומ'
כרין מאהיל על המח והו'
נזיר בבית הקברות:

הכי גרסינן ונטמא בתחילה. פירוש ביום ראשון ב' זה אין לו
[ראשונים] הילכך יום שנטמא ממנין נזירותו הוא וימנה
נ"ט לזה ויגלת ביום מאה שהוא יום ק"א למנינו: נטמא בסוף מאה.
ביום אחרון יכול יהא סותר הכל ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל

אמר רבא מ"מ דר"א אמר קרא יכי טמא
נזרו משום דבטומאה נזר איתביה אביי
הריני נזיר מאה יום ונטמא בתחלת מאה
יכול יהא סותר ת"ל והימים הראשונים יפלו
עד שיהו לו ימים ראשונים וזה אין לו
ראשונים נטמא בסוף מאה יכול יהא סותר
ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא
אחרונים וזה אין לו אחרונים נטמא ביום מאה
חסר אחת יכול לא יהא סותר ת"ל והימים
הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה
יש לו ראשונים ואחרונים והא בטמא שנזר
לא מצית אמרת מוקתני הריני נזיר מאה
ונטמא בתחלת מאה וקתני עד שיהו לו ימים
ראשונים תיובתא א"ל רב פפא לאבאי הל"ן
ימים דקאמרין דנפק חד ומתחילין תרין או
דלמא דנפקין תרין ומתחילין תלתא לא הוה
בידיה אתא שיייליה לרבא א"ל יפלו כתיב
ואיצטרף למיכתב ימים ואיצטרף למיכתב
יפלו דאי כתב רחמנא ימים ולא כתב יפלו
ה"א (ב) עד דנפקין תרין ועיילין תלתא כתב
רחמנא יפלו ואי כתב יפלו ולא כתב ימים
הוה אמינא אפילו חד כתב רחמנא ימים:
מתני' (ב) מי שנזר נזירות הרבה והשלים את
נזירותו ואח"כ בא לארץ בש"א נזיר שלשים
יום ובית היולל אומרים נזיר בתחלה מעשה
בהילני המלכה שהלך בנה למלחמה ואמרה
אם יבוא בני מן המלחמה בשלום אהא
נזירה שבע שנים ובא בנה מן המלחמה אהא
הזיתה נזירה שבע שנים ובסוף שבע שנים
עלתה לארץ והורוה ב"ה שתהא נזירה עוד
שבע שנים אחרות ובסוף שבע שנים נטמאת
ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה אמר רבי
יהודה לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה
שנה: **גמ'** או קתני רישא בית שמאי אומרים
נזיר שלשים יום ובה"א נזיר בתחלה לימא
בהא קמיפלגי דבית שמאי סברי ארץ העמים משום גושה גזרו עליה
ובית

אמר רבא מאי טעמא דר' אליעזר. אליבא דעולא: אמר קרא והימים
הראשונים מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים. לפיכך אינו
סותר כולן אלא שלשים. ורבי אליעזר לטעמיה דאמרינן דמכ"ב מלאת
קמא (לעיל דף א:): זאת תורת הנזיר (א: א): **נעמא ביום מאה חסר אחת.**
דהשאה איכא חסרי מקצת יום נ"ט וכל
יום מאה: ומדקתני הריני נזיר (א) מאה
יום (א) ונטמא בפעולה מאה. דהיינו
בו ביום וקתני שיהו לו ימים הראשונים
אלמא שמעינן מהא דנזיר טהור
נטמא נמי אמר ר' אליעזר דבעינן
ימים הראשונים ומיובתא דעולא:
הל"ן ימים דבעינן. אליבא דרבי
אליעזר מפיק חד ומתחילין תרין
שעומד ביום שני כשנטמא: או נפקין
תרין ומתחילין תלתא. דבעינן שני
ימים שלימין: אמר ליה יפלו כתיב.
דמשמע דליהוון תרין דנפילה וכן
דנפקין תרין ועיילין תלת: (א) ואי כפז
רחמנא ימים ולא כפז יפלו. אלא
והימים הראשונים יעווד ה"א האי
דכתיב ימים משמע כגון דנפיק חד
ועיילין תרין (ד) ואפילו הכי אקיים
ימים דלא ככר עייל יום שני כתב
רחמנא יפלו דמשמע ימים שלימים:
ואי ככז יפלו ולא ככז ימים הוה
אמינא אפילו חד. כלומר הוה אמינא
דהאי דכתיב יפלו משמע אכולהו ימים
שככז מנה או ארבעה או תלתא או
תרין או חד. ואי דמפרשי אי כתב
יפלו ולא ככז ימים ה"א האי דכתיב
יפלו אפילו חד משמע והאי דכתיב
יפלו (א) אמרינן דעלמא קאי כלומר
ונפיק חד ועיילין תרין ואקיים לו יפלו.
לשון אחר דאי כתב רחמנא ימים ולא
ככז יפלו הוה אמינא עד דנפקין
תרין ועיילין תלת ד' ימים שלימין
בעינן ואי ככז יפלו ולא ככז ימים
הוה אמינא דאפילו חד דיפלו משמע
נפילה והאיכא נפילה דחד יומא להכי
כתב רחמנא ימים דבעינן דנפיק חד
ועיילין תרין: **לימא כהא קמיפלגי**
דכ"ש סברי משום גושה גזרו. ולא
משום איריא והוה קלישא טומאתה
ומשום הכי סגי לה בשלשים יום:
וכ"ה

(עליו פ"ד מ"א)
(ב) כמכות ז: (ג) וקתני ד:
(ד) ובעמדת ז: (ה) ז"ל
דלא עני נמי. (ו) ז"ל
דאחרונים.

תורה אור השלם

1. והזיר ל"ז את ימי נזרו
והביא בבש בן שנתו
לאשים
הקריאים
הראשונים יפלו כי טמא
נזרו: במדבר ו' יב

נוסחת הריב"ן

(א) הוה נטמא ביום מלאת
כי"ה (ב) וימנה יום אחד
(ג) ונטמא כו': (ד) דאי:
(ה) ואפ"ה כו' ימים
שלמים לימא כתיב: (ו) אמרי
קאי כלומר כו':

הגהות הב"ח

(א) גבי הוה אמינא ועד
דנפקין תרין ועיילין
תלתא. חל"מ וי"ב ס"א
דנפק חד ועיילין תרין:
(ב) רש"י ד"ה אמר קרא
וכי' הנזיר וגו' הס"ד
ואח"כ מ"ה בטמא ביום
מלאת וכו' נטמא ביום
מאה וכו' דהשאה איכא
חרי יומי מקצת: (ג) ד"ה
ומקתני הריני נזיר ק' ונטמא
וגמדי יום אחד ונטמא
בתחילת:

הגהות מהר"ב
רנשבורג

(א) גבי קתני רשא וכו'.
ז"ב כלן שרין מוק' ד"ה
קתני שנפס דנף הקמון:
ב' הוה ד"ה ה"ג ונטמא
במלאת פ"י ביום ראשון.
כלן הכי' ועיילין תרין:
וזה אין לו וכו': (ג) ד"ה
אמר ל' רב פפא לאזני
וכי' היינו נמי יום שני. ז"ב
ע"י א"מ: [ד] ר"ה ובסוף
שבע שנים וכו' ימים כגמ'.
על חיות וי"מ כגמ' ז"ב
ה"א"מ מוקף זה:

הגהות התוספות

1. ז"ל אפי' גופיה. 2. ז"ל
דנפקא. 3. ז"ל שזר ומיבת
שנזרו נמקף. 4. ז"ל מפרש
בגמרא כו'.

דפעמים אינו אלא שני חלאי ימים כגון דקבל נזירות אחרת בנזירי' היום והיום נטמא בנזירי' היום ואם תאמר ונפשוט ליה ממתניתין דקתני
ר"א [אומר] לא לבו ביום מכלל דיום שלאחריו סותר וי"ל דלא חש ר' אליעזר להזכיר רק ממה דפליגי אדרבנן דאמרי בו ביום מביא קרבן
טומאה ואמר ליה ר' אליעזר לא לבו ביום וה"ה נמי לא ביום שני עד שלשים ואם תאמר ולפשוט ליה מזכריתא דליתיה לעיל גופא נטמא
בתחילת מאה יכול יהא סותר וכו' מכלל דכי נטמא ביום שני ודאי סותר וי"ל תחילת מאה ג' היינו נמי יום שני [קרא] תחילת מאה ועי"ל
דמשום דלרבנן סותר אפילו ביום ראשון קאמר ליה ר"א [דאין] סותר וא"ת ונפשוט ליה מסיפא דקאמר כי נטמא ביום מאה חסר אחת
דקתור אלמא דכתרי יומי סגי ליה וה"ה בתחילת נזירות דמסתמא אחרונים דומיא דראשונים וי"ל דאחרונים פשיעא ליה דכתרי יומי סגי
ליה לפי שיש שם יום שלם דהיינו יום מאה אצל בתחילת נזירות פעמים דליכא אלא שני חלאי ימים כגון אס נזר בנזירי' יום לכן מספקא
ליה אי לכן בעינן דנפקא תרין וקאי בתלת אצל קשה דליפשוט ליה מזכריתא דלעיל דמתחיל ומונה מד פ"י משביעי וכי נטמא בשמיני דליכא
אלא ב' ימים מביא קרבן טומאה (לו) לר"א וצריך לומר דלא שמיעי ליה להאיא דכתיבא דלעיל אי נמי שמיעי ליה וקבעי טעמא מקרא א"ג י"ל
חל עליו משביעי דנטמא בשמיני יש כלן שביעי שלם תרין וקאי אהתל משום דבעינן יום שלם שחל עליו נזירות דומיא דאחרונים אצל לעיל כיון דנזירות
לזרות ולטבול קודם שיחול הנזירות: לשון הג"ה א"ל יפלו כתיב משמע נפילה כל דהו לרבות (א) שלא בא נמי יום שלם: ואיצטרף למיכתב
ימים ואיצטרף למיכתב יפלו. דמצי למיכתב הכי וקדש ראש נזירי' ביום ההוא מלכד ימים הראשונים ולשמוק מיפלו: עד דנפקי תרין ועיילי תלת.
דימים משמע הכי דבעינן דומיא (ד) דאחרון דליכא יום שלם כתב רחמנא יפלו דמשמע כל דהו דנפק חד וקאי בתרין: ואי כתב רחמנא יפלו
הראשונים ולא כתב ימים דמצי למיכתב והראשונים יפלו ה"א ואפילו לבו ביום כתיב ולשון יפלו קאי אנזירות דעלמא כתב רחמנא ימים:
מ"י שנדר בחוצה לארץ נזירות הרבה מ"י יום והשלים נזירותו בחוצה לארץ ואח"כ בא לארץ. לאו דוקא דמקריה בעלמא דלא סגי דלא חמי
לארץ ישראל להקריב קרבנותיו ולהשלים נזירותו לומר כדלית ליה ולמר דלית ליה: **נזיר** שששים יום. בגמרא מפרש
דמדרבנן קנסא בעלמא הוא שגורו: בלחך העמים גזרו עליו ונטמא ומן התורה ודאי טהור ואלא ידי נזירותו: **נזיר** בתחילה.
לחזור ולהתחיל כל מניינו גס דברי ג"ה קנס ומדרבנן והכי מפורש בגמרא: **ובסוף** שבע שנים באה ואחר כך נטמאת. [ד] וי"מ
בגמרא דלא נכלעו [אלן] באלו [מדמנינן] אחת ועשרים שנה: **אמר** רבי יהודה לא היתה נזירה אלא שנה. בגמ' מפרש לה:
לימא

